

AMKA

Tél közepén a tenjakok földjén a sötétség hónapokig tart, a légkör radioaktív részecskéi által létrejött különös színű égi tünemények helyettesítik a napfényt.

A zöldeskék fényfolyam lágyan világította meg a félig földbe süllyesztett, hó- és jégkupolák alkotta épületet. Hűvös szellő söpört végig a tájon, ahogy egy titokzatos, rozmárháton ülő sámán közeledett a Jégtenger partján élő halászcsohához. A családfő, Nanouk jó módúnak számított a tenjakok közt, feleségével és két gyermekével élt a hagyományos jégkunyhóban nem messze a tengertől. Napi betevőjüket halászatból és fókavadászatból fedezték.

- Üdvözlöm szerény hajlékomban! - köszöntötte Nanouk a rejtélyes alakot, amint a fogadására sietett a kunyhó előtt. Amaz csak szótlánul bólintott.

A család két nőtagja jelent meg a méretes, három helyiségből álló építmény bejáratában. Hiti, Nanouk felesége, szeme alatt sötét karikákkal, szörmeköntösben bambult kifelé a hótéglákból kirakott boltív alól. Mellette nagylányuk, Uki, a bejáratot takaró rozmárbőr függönyt félrehúzva méregette a furcsa sámánt. Uki kifejezetten szépnek számított, világos szemeinek már kislány korában is csodájára jártak a fókavadászok. Most azonban kevésbé a szépség, sokkal inkább a gyanakvás szólt belőle:

- Ki ez az alak már megint, apa? - vakkantott ki a lakásból.

- Ne aggódj, kislányom, ő itt Tulimaq. Hatalmas sámán, ő majd meggyógyítja az öcsédet, meglásd. - fordult hátra kényszeredett mosollyal Nanouk.

- Aha persze. A legutóbbira is ezt mondtad.

- Ő a megoldás, Uki! Yuka rendbe fog jönni! Ígérem!- lehelt hitet magába a kétségbeesett apa.

Uki öccse, a hat tavasz látott Yuka, hónapok óta betegeskedett. Az utóbbi időben már csak sápatag bőrrel, eszméletlenül feküdt a kunyhóban. Tuktu, a tőlük nem messze lakó, sokat látott halász azt tanácsolta, mielőbb kérjenek segítséget.

Kértek is szép számmal, de a vidék összes sámánja és javasembere csak széttárta a kezét az eset láttán. Úgy tűnt senki sem segít, mígnem pár hete Nanouk különös szóbeszédet hallott egy rozmárháron lovagló ördögös sámánról, aki parancsol a szellemeknek és segítségükkel bármire képes. Akár gyógyításra is! Addig-addig kutatott, míg végül meglelte a rejtélyes férfit, aki most végre itt állt a házuk előtt.

- Kerüljön beljebb nagyuram, jöjjön bátran! - invitálta be remegő kézzel a hatalmaságos sámánt.

Tulimaq komótosan szállt le a megtermett rozmárról, és Nanoukot követve belépett a földbe süllyesztett kunyhóba. Uki félrehúzta anyját az útból, közben mandulaszemeivel a titokzatos idegent fürkészte. A sámán arca előtt fém- és csontdarabok csinlingeltek, ahogy elhaladt mellette. Szemét lengedező bőrrojtok takarták, így Uki csak a hátán végigszaladó libabőrrel sejtette, hogy az idegen is viszonzta pillantását.

A bejárati lépcső mögött kialakított előszoba belmagassága szokatlanul nagy volt, tetejét kupola alakban jégtéglákkal alakították ki, hogy a világos évszakban a napfény

könnyedén megvilágítsa a helyiséget. Most azonban a sötét égbolton cikázó színes fénysávok szolgáltatták a sejtelmes világítást. Az előszoba elég nagy volt ahhoz, hogy az érkező vendégek nekivetkőzzenek, ugyanis innen egy hótéglákból kirakott boltíves folyosó vezetett a félig föld alatti lakrészekbe, ahol a fókaszírral fűtött étkezőben és hálóban már elég kellemes idő volt ahhoz, hogy ne legyen szükség a kinti ruházatra.

Tulimaq azonban nem vált meg egyik ruhadarabjától sem, arcát eltakarva, szőrmébe burkolózva haladt át a félig földbe vájt jégfolyosón, egészen az étkezőig. A döngölt padlót gondosan leterített szőrmék borították, a felül hótéglákból kirakott helyiséget bálnaszír illata töltötte meg, a tompa sárgás világítást szintén ez szolgáltatta.

- Ül le, kérlek, hozok egy kis sirálybort. - szorgoskodott Nanouk, miközben a helyiség közepén álló gyönyörűen megmunkált bálnacsont asztalra és a körülötte lévő székekre mutatott.

A sámán nem ült le, de a bort elfogadta. Uki az étkezőbe vezető boltív alatt támasztotta a falat. Otthoni fókabőr rövidnadrágjában kifejezetten törekenynek látszott. Szemében gyanakvással elemezgette az idegen ruháját. Halszálkákkal és fogakkal díszített szőrmeköpenyét különféle, számára ismeretlen minták tarkították. Nyakában egy különös formájú bálvány lógott. Úgy nézte, bálnacsontból faragták. A figura egy halfejű emberalakot ábrázolt, furcsa kitekert pózban. Különös borzongás járta át, ahogy érezte az idegen jeges tekintetét az arcát rejtő bőrrojtok alól. Óvatosan hátrébb lépett és mögötte toporgó anyja fülébe súgta:

- Nem tetszik nekem ez az alak, anya. Kérlek, ne engedjétek, hogy hozzányúljon Yukához.

- Yuka... Kedves kis Yuka. - ismételte zavartan Hiti.

Uki nem bántotta anyját, amiért mostanában furcsán viselkedett. Nagyon megviselte Yuka betegsége, azóta alig aludt, folyton álmatlanság gyötörte. Éjjelente sokszor céltalanul járkált a tengerparton, néha egy szál szőrmeköntösben a legnagyobb hidegekben is. Nanouk főleg felesége miatt is igyekezett valami megoldást találni fia titokzatos betegségére. Titkon ő és lánya már talán el is engedték a kis Yukát, de Hiti belehalt volna fia elvesztésébe, és ezt mindketten nagyon jól tudták.

- Hozhatok esetleg egy kis szárított halat? - erőltetett magára mosolyt a zavartan tébláboló Nanouk.

- Nem kérek. - dörmögött a bőrrojtok alól egy rekedtes hang.

- Sajnos most mással nem igen szolgálhatok, tudja a hosszú sötétség alatt a fókák is arrébb vándorolnak. Be kell érnünk a hallal. - szabadkozott a házigazda.

- Látnom kell a fiút. - tért a lényegre a sámán.

Nanouk nagyot nyelt:

- Hát persze, hát persze. Kövessen, kérem.

Ahogy apjáék közeledtek a boltív alatt álló Uki felé, a lány igyekezett még jobban szemügyre venni a sámán nyakában lógó különös figurát. Tulimaq hirtelen megtorpant előtte és az arca elé emelte a bálványt.

-Ő itt Amka. A segítőszellemem. Ő fog segíteni az öcséden. - hörögte halkan a szavakat.

- Uki gyerekem, ne téblábolj már itt, feltartod a nagyságos urat. - szólalt meg idegesen Nanouk.

Uki nem titkolt undorral az arcán kért elnézést, majd eltűzött komótosággal állt félre az útból.

Az étkezővel szemben, a folyosó másik oldalán helyezkedett el a háló. Apró lépteivel Hiti igyekezett a sámán elé vágni és óvatosan szaladt be fiához, aki a földre terített rozmárbőrökön feküdt, mindenféle vastag szőrmével letakarva. A helyiségben kifejezetten meleg volt, a gyerek arca azonban különös kékes színben játszott, mintha fázna a sok takaró ellenére is.

- Ugye meg tudja menteni a kisfiamat, drága uram? - szólította meg a sámánt kétségbeesetten Hiti, miközben eszméletlen fia mellé guggolt.

- Nem én, hanem Amka. - Ragadta meg a nyakában lógó faragványt Tulimaq, ahogy komótosan átsétált a hálólhelyiségen.

Az anya fölé tornyosulva az arca előtt lógó díszek mögül hangtalanul bámult a gyerekekre. Mögöttük Nanouk és Uki várakoztak feszülten.

- Nagy tudású ember, nem kell félnünk tőle. - nyugtatgatta lányát, de főleg saját magát Nanouk.

És igaza is lett.

Három nap telt el a Tulimaq nevű titokzatos idegen által végrehajtott szertartás óta. A sámán, ahogy érkezett, olyan hirtelen távozott is még aznap éjjel és az elkövetkező napon csodák csodájára Yuka magához tért. A család nem hitt a szemének, Hiti zokogva ölelte magához fiát, Nanouk szívéből is nagy kő esett le és hálát adott Amkának, a hatalmas erejű szellemnek, amiért meggyógyította egyetlen fiát. A sámán a biztonság kedvéért náluk hagyta Amka bálványát, ami köré az elmúlt napokban egy szépséges, csontékszerekkel megrakott oltárt állítottak a hálólhelyiségben. Minden nap tettek az oltárra szárított halat és egy kis bort, ezzel köszönve meg a szellem segítségét. A kirakott ajándékok másnap reggelre mindig különös módon eltűntek, innen tudták, hogy Amka elfogadja hálából adott áldozatukat.

Csak Uki maradt gyanakvó. Nem értette, miért nem tűnik fel szüleinek, hogy valami nincs rendben Yukával. A bőre ugyanolyan halovány, mint volt, ráadásul mióta magához tért, egy falatot sem evett. Ahányszor csak előjött ezzel a témával az elmúlt napokban, apja mindig lecsitítgatta, hogy ez biztos csak még a betegség hatása, Yukának sokat kell pihennie, hogy teljesen rendbejőjjön.

Egyik nap Nanouk épp egy jókora léknél halászott a lilás színben játszó égbolt alatt, mikor lánya meglátogatta.

- Hallod, apa. Most őszintén. Ne mondd nekem, hogy csak szerintem furcsa az öcsém.

- Kicsit szótlán mostanában, na és? Fő, hogy meggyógyult. - Nanouk maga se volt biztos a gondolataiban.

- De hisz épp ez az! Nem gyógyult meg! Nem igaz, hogy nem látjátok, amit én.

- Kislányom, jól figyelj most rám. - fordult Uki felé komor arccal - Mi nem vagyunk elég okosak ahhoz, hogy kiismerjük a szellemeket. Mi csak egyszerű halászok vagyunk, hogy is jönnénk ahhoz, hogy megkérdőjelezzük Amka cselekedeteit.

- Amka, Amka. Mást se hallok az elmúlt héten.

Ekkor Nanouk hirtelen megrántotta a hálót és két természetes tőkehalat ugrasztott ki a jégre.

- Ezt nézd, Uki! Hisz ez Yuka kedvence! Ha ettől nem jön meg az étvágya, akkor semmitől!

A halászatból visszaérve Nanouk sietősen vetkőzött neki az előtérben és nekilódult az étkezőnek, hogy elkészítse fia kedvenc csemegéjét, a friss tőkehalmáját. Uki kevesebb lelkesedéssel, de követte apját.

Mielőtt Nanouk befordult volna az étkezőbe, benézett jobbra a hálóba, hogy köszöntse a családot. Yuka a földön ücsörgött miközben Hiti valamit nagyon fülelt a felállított oltár mögött.

- Hallod ezt, Nanouk? - nézett ki férjére idegesen Hiti.

- Mármint micsodát? - lépett közelebb értetlenül a férfi.

- Hát ezt a kaparászást.

Nanouk fülét az oltár mellett a falra helyezte:

- Én nem hallok semmit, Hiti.

Uki ekkor érkezett a hálóba és vont a kérdőre szüleit:

- Hát ti meg? Mi folyik itt?

- Anyád hallott valamit a falból. - tárta szét a kezét Nanouk.

- Nem igaz, hogy ti nem halljátok? Napok óta ez megy folyton. - fakadt ki Hiti.

- Napok óta? Mi az, hogy napok óta? - húzta össze a szemét Uki.

- Biztos pézsmapatkányok költöztek a hótéglák közé. Azt hallhatod. - lépett arrébb Nanouk és elindult az étkező irányába. - Megcsinálom a vacsorát, majd gyertek át.

Ahogy apja kilépett a hálóból, Uki anyja felé fordult és halkán megkérdezte:

- Jól érzed magad, anya? Nagyon kimerültél az elmúlt időszakban. Kicsit többet kéne pihened.

- Hogy tudnék pihenni, mikor egész éjjel ezt a rohadt kaparászást hallgatom! - roskadt össze sírva Hiti. - Átkozott patkányok, jobb helyet nem találtak?!

Uki leguggolt és kedvesen átölelte zokogó anyját:

- Ssshhh. Itt vagyok, anya. Minden rendben lesz most már, jó?

- Te is tudod, hogy semmi sincs rendben! - rimánkodott lányára Hiti. - Yuka nem önmaga! Nézd, most is csak ott ül és bámul maga elé!

Ahogy Yukára mutatott volna ujjaival, észrevették, hogy a fiú már nincs a hálóban.

- Hova tűnt? - kérdezte ijedten Hiti.

- Yuka! Merre vagy? - pattant fel Uki.

A hálóból kilépve, a folyosón letek rá Yukára, ahogy üveges tekintettel meredt a hótéglából kirakott ívelt plafonra.

- Mi történt gyerekek, mi a gond? - lépett ki az étkezőből bőrkötényben Nanouk, egyik kezében csontból faragott bontókést tartva.

- Yuka, drágám! Minden rendben? - közelítette meg fiát óvatosan Hiti.

Yuka csak mereven bámult a plafonra, ahol Uki valamiféle karcolatokat vélt felfedezni:

- Ezt nézzétek! Különös minták vannak a hótéglákban! Mintha halacszkák lennének, nem? Szerintetek mire hasonlít?

Nanouk gyanakvóan lépett oda és vizsgálta meg a lánya által mintának vélt karcolásokat:

- Azok az átkozott pézsmapatkányok! Nyakam teszem rá, hogy itt rohangásznak a falban és össze-vissza kapargatják.

Hiti gyengéden arrébb húzta Yukát, miközben Nanouk késével piszkálgatta a plafont.

- Apa, ezek innen belülről vannak belekarcolva! - szállt vitába Uki.

- Egy frászt! - ripakodott rá apja.

- De hát...

- Elég! - mordult fel idegesen Nanouk - Elég mára az ostobaságokból! Gyertek vacsorázni, Yuka kedvencét készítettem. Holnap majd utánanézek ezeknek a patkányoknak.

Azzal sarkon fordult és visszament az étkezőbe. Anya és lánya tekintete találkozott, ahogy Nanouk elhaladt köztük. Uki karonfogta öccsét és apja után indult:

- Gyere te is, anya. Együnk.

A kis család sokáig nem szólt egymáshoz. Nanouk elkészítette a májat és szóttlanul tálalta fel mindenkinek. Anya és lánya egy-egy elharapott köszönőmmel jelezték hálájukat a vacsoráért. Uki anyjára sandított, aki tőle balra nagyot kortyolt az előtte lévő sirályborból. Yuka csak merev tekintettel ült a széken, mikor apja lehuppant mellé.

- Yuka, kisfiam. A kedvencedet készítettem. Tőkehalmáj véresen.

A fiú apja szemébe nézett, majd a mívés kötányérra. Aztán vissza az apjára.

- Kérlek, fiam! Enned kell! Mi lesz így veled?

Hiti újabb bort töltött magának a csontböggrébe, majd halkán megjegyezte:

- Ha nem akar enni, nem eszik.

- Te meg ne szólalj! Nézz magadra! Ki se mászol a pohár fenekéről az utóbbi hónapokban! - fakadt ki Nanoukból, maga se tudta honnan, az elmúlt időszak összes keserősége.

- Nézz már rá erre a gyerekre! Valami nincs rendjén! - kiabált vissza Hiti.

- Azt hiszed, én nem tudom? De szerinted ki miatt hívtam ide azt a rohadt sámánt is? Mindent azért tettem, hogy neked jobb legyen!

- Igen? Hát köszönöm szépen, de én nem kértem, hogy mindenféle kuruzslókat ráncigálj a fiamhoz! - vágta földhöz a csont evőeszközöket az anya.

- Elég! - szakította félbe szüleit Uki. - Ne veszekedjete már, anya, könyörgöm.

- Bocsáss meg, kicsim, sajnálom. - vette lejjebb hangszínét Hiti. - Csak annyira nehéz.

- Márpedig ez a gyerek enni fog! - pattant fel a székről kicsit sem csillapodott dühében Nanouk és fia szájába kezdett tömködni egy véres hajmáját.

- Hé, apa! Hagyd abba! - kiáltott rá Uki.

- Az ember szenved, hogy a legjobbat adja a családjának és ez a hála? - tajtékozott Nanouk. - Elkészítem a kedvencedet, te kis szaros, és baszol megenni?! Szervedünk itt érted anyáddal, mindent megteszünk, de te csak nézel ki a fejedből!

- Ne csináld, Nanouk, kérek! - fakadt sírva Hiti, miközben férje egyre csak tömködté le a májat a gyerek torkán.

- Apa! Elég már! - kiabálta Uki is.

- Elég? Akkor lesz elég, ha valaki megfizet ezért! Odaadtam azt a rengeteg fókaszírt meg szőrmét annak a Tulimaq nevű gazembernek, de a gyerekem pont olyan, mint azelőtt, csak most két lábon állva alszik!

Hiti egyre hangosabban zokogott, miközben Uki felpattant és megragadta apja karját, próbálva kirángatni a kezéből a májat.

- Eressz! Megetetem vele, ha beledöglük is! - Nanouk tekintetét már teljesen elhomályosította a harag.

Uki felsikoltott és hátraugrott, ahogy öccse teljes erőből ráharapott a kézfejére.

- Mi a...?

Apja is azonnal elrántotta a kezét, közben Yuka átrohant a hálóba.

Hitibe is belefagyott a sírás és a kis család néhány pillanatra csak szótlanul meredt egymásra.

Uki sebét az eset után gyorsan ellátták, ám a hangulat ugyanolyan fagyos maradt. Nem sokkal később mindannyian nyugovóra tértek a hálóban. Egy halk elköszönésen kívül nem szóltak egymáshoz.

Uki nem aludt jól. Sőt egyáltalán nem is aludt. Valamiért nem tudta levenni a szemét az oltárról, és az azon pöffeszkedő halfejű bálványról. Előtte a szokásos két szárított hal és a pohár sirálybor. Akárki is ez az Amka nevű szellem, úgy tűnt nagyon jól érzi magát itt náluk, ellentétben vele és a családjával.

Oldalra kapta a fejét, ahogy az öccse egyszer csak felült mellette.

- Yuka! Ébren vagy? - suttogta neki halkán, nehogy szüleiket felébressze.

A fiú Uki felé fordította a fejét, de nem szólt egy szót sem. Ugyanazzal a fejtartással egyenesedett fel oldalasan, közben végig nővére szemébe nézett.

- Hova mész? - kérdezte suttogva Uki, miközben öccse útvonalát figyelte. Ahogy Yuka lassú léptekkel haladt az oltár felé, egyszer sem vette le a szemét nővéréről, a feje folyton felé nézett. Uki meg volt róla győződve, hogy természetellenesen forog a nyaka. Mikor az oltárhoz ért, egy hirtelen fejmozdulattal, roppanó hang kíséretében az ételáldozatok felé fordult.

Uki gyomra furcsán kavargott, míg végignézte, ahogy öccse az oltárra kitett halakat majsolja, mellé pedig issza a sirálybort. Hát persze, hogy nem éhes napközben, ha éjjel megzabálja az áldozati ételeket. A kis torkos! A bort kicsit túlzásnak érezte, de gondolta az is biztosan a gyógyulás miatt kell. A szellemek gyógyító ereje talán tényleg kifürkészhetetlen, ahogy apja állította.

Yuka komótosan sétált vissza és betakarózva leheveredett fekhelyére. Uki még nézte öccsét egy darabig, majd végre elaludt. Talán csak álmodta az egészet.

Hiti kétségbeesett sikolya ébresztette a családot.

- Anya! Mi a baj? - pattant fel álmából Uki.

- Valami van a falban! - sírt reszketve Hiti.

- A patkányok? - tápáskodott fel fekhelyéről Nanouk, és a földön fekvő csontcsákányért nyúlt. A családfő azóta aludt csákánnyal, mióta pár éve rabló kedvű jégvándorok törtek be hozzájuk az éjszaka közepén.

- Ti is halljátok ugye? - suttogta Hiti
- Nem, anya, mit ké...
- Ssshhh! - folytotta bele a szót lányába Nanouk, miközben halk léptekkel közelítette meg az oltár mögötti falat.
- Ott kapar! Egyre hangosabb! - emelte fel a hangját hisztérikusan a reszkető asszony.
- Ki kapar, anya? Mi nem hallunk semmit! - értetlenkedett feszülten Uki - Apa, mit hallasz?
Nanouk a csákánnyal finoman kocogtatta a hótéglákat, és fülelt.
- Nincs itt semmi, gyerekek. Mi a franc van?
- De igen, de igen, DE IGEN!!! - ugrott fel eszelős tekintettel Hiti a fekhelyéről és megrohamozta az oltárt. Azzal a lendülettel földhöz vágta a kedves kis építményt, a csontékszerek kopogva terültek szét a padlón.
Férje rettenetes hangerővel üvöltött rá:
- MI NEM HALLUNK SEMMIT!
- A fal mögött van! Nem! Az oltárban van! - kapkodta a fejét hisztérikusan Hiti, miközben Nanouk megragadta és megrázva igyekezett észhez téríteni.
- Az oltárban van! Nem! A szoborban van! Nem! A fejemben van! - Hiti egyre csak ezt hajtogatta, miközben már Ukit is elkapta a sírás.
Yuka csak csendben fekve nézte, ahogy apja kirángatta hisztérikus anyját az étkezőbe, nővére pedig zokogva követte őket.

A sirálybor nagy része kilöttyent, ahogy Nanouk dühösen átcsúsztatta az asztalon a gondosan megmunkált mamutagyar bögrét:

- Igyál egyet, attól megnyugszol.
- Nem hisztek nekem, igaz? Azt hiszitek megőrültem. - nézett maga elé remegve Hiti.
- Anya, ne haragudj. De mi nem hallunk semmiféle kaparászást. - ült le mellé Uki.
- Nézd. Sajnálom, hogy kiabáltam, én is feszült vagyok. - változtatott a hangnemén Nanouk. - Nem alszol jól mostanában, a sötét évszak se tesz jót az elmének. Kicsit besokalltál, ennyi. Elmúlik ez is, rendben?
- Igen, elmúlik. - bólogatott halkán Hiti.
- Na, látod. Valahogy átlendülünk ezen, ha összetartunk! - erősítette meg férje.
Az asszony az asztalról kezébe vett két hegyes csontkést és saját füleihez emelte.
- El fog múlni. - suttogta.
- Anya! Mi a franc? Tedd le azokat - pattant fel ijedten Uki.
- Már nem is hallom őket.
- Hiti! Ne!

Hiti már nem hallotta, ahogy Nanouk a nevét kiáltja. Nem hallotta a kaparást sem többé. Végre megnyugodott.

Uki sikongva kapkodott a levegő után, miközben apja kétségbeesetten próbálta elállítani a vérzést. Hiti füleiből úgy meredt ki a két tövig beszúrt csontkés, akárha egy szarvakat növesztett mutáns volna. Üveges tekintete elárulta, hogy már valóban nem hall semmit.

- Ne, ne, ne, kérlek, Hiti. Mit tettél? - hadarta zihálva Nanouk. - Ez nem lehet. Könyörgöm, szerelmem, ébredj.

Uki úgy érezte, ez nem is vele történik. Mintha kívülről látta volna magát és az egész helyzetet. Mintha ez az egész nem lett volna más, mint egy rossz álom. A levegő egyre fogyott körülötte a helyiségben, azt hitte menten elájul. A sírástól fulladozva szaladt ki a boltíves folyosóra.

Leült a folyosó padlójára és percekig zokogott, míg anyja az étkezőben elvérzett. Kérdőn az ég felé emelte tekintetét, mintha bárki is lenne ott, aki segíthetne rajta. Ekkor újra meglátta a plafon hótégláin a karcolatokat. Ezúttal erősebben és jóval kivehetőbben. Nem volt kétsége afelől, hogy halakat ábrázolnak. Persze ez volt a legutolsó dolog, ami most érdekelte. El kellett temetniük Hitit.

A tenjak halászok hagyományosan a tengerbe temetkeznek. Nanouk még azon az éjjelen kivájt a léket, ahova leeresztették Hiti testét, kedvenc köntösében, egy kancsó sirálybor kíséretében. Sötét volt és csend.

Apja és lánya az eset óta nem szóltak egymáshoz, mit is mondhattak volna? Ukit nagyon megviselte anyja elvesztése, azóta alig evett, alig aludt. A borra azonban egyre gyakrabban rájárt. Yuka nyelve sem eredt meg és továbbra sem volt hajlandó enni. Amka oltárát időközben visszaállították a helyére, az ételáldozatot is minden éjjel ugyanúgy kitették neki. Uki nem szólt apjának öccse éjszakai nassolásairól. Őszintén szólva már nem is különösebben érdekelte.

Egyik este az étkezőben Nanouk végre megszólította lányát, aki épp egy nagyot kortyolt a borból:

- Ne csináld ezt kislányom, kérlek. Nem akarlak téged is elveszíteni, mint édesanyádat.

Uki nem szólt semmit, csak kortyolt egy újabbat.

- Könyörögve kérlek, szedd össze magad. Túllendülünk ezen is valahogy!

- Túllendülünk? Mint anya, igaz? - vágott vissza egykedvűen Uki.

- Ne légy ilyen, kérlek. Anyádat már nem hozza vissza semmi, de te még dönthetsz másképp. - kérlelte apja.

Uki ezt már válaszra sem méltatta, apja azonban folytatta:

- Anyád is így kezdte. Nem aludt, kimerült volt, több bort ivott, mint kellett volna. Aztán jött az álmatlanság, meg a hangok a falban. Te is így akarod végezni?? - emelte fel hangját keservesen.

-Szánalmas vagy apa. - vetette oda undorral Uki. - Jóéjszakát.

Uki azzal a lendülettel hátat fordított apjának és átment a hálóba. Nanouk, a halász magára maradt bánatában.

A hálótérbe érve Uki észrevette, ahogy öccse Amka oltára előtt áll és a faragott csontbálványt a kezében tartva mintha szájával hangokat formálna. Torkát azonban egyetlen hang sem hagyta el. Yuka drabos mozgással felé fordult és nyakizmai megrándultak, ahogy megdöntött fejjel nővéreire mosolygott.

- Tudod mit, öcsi? Baszódj meg te is. - vetette oda undokul Uki, és ledobta magát az alvóhelyére.

Sötét volt és csend. A bor könnyen álomba ringatta aznap este. Talán éppen erre volt szüksége most. Egy kiadós alvásra.

Furcsa hangokra ébredt félálomban, melyek mintha az oltár felől jöttek volna. *Várjunk csak? Kaparás? Anya mégse képzelődött volna?* Felült és úgy próbált hallgatózni.

Mi van, ha apjának volt igaza, és a hosszú sötét hónapok miatt már ő is kezdi elveszteni az eszét. Igen, csak ez lehet. Hisz anyja halála után tüzetesen átnézték kívülről is a hófalakat, nyomát sem látták semmiféle kaparászó állatnak. Képzeltetés, nem vitás. Aludnia kell.

Ahogy visszafeküdt és az oldalára fordult, észrevette, hogy öccse fekhelye üres. Azonnal kiment az álom a szeméből és hunyorogva körülnézett. Egyedül volt a hálóban. Az étkező irányából még mindig fény szűrődött át, valószínűleg apja azóta sem feküdt le, Yuka meg biztos kiment hozzá. Úgy döntött felkel ő is, jobb túllenni a bocsánatkérésen. Semmire se megy azzal, ha apját hibáztatja a történetekért.

Nyújtózkodva indult el az étkező irányába, mikor hirtelen valami furcsa érzés kerítette hatalmába. Hideget érzett csupasz lábszárain, ahogy a folyosóra lépett. Benézett az étkezőbe, de se apját, se az öccsét nem találta ott. Ellenben apró vércseppeket látott mindenfelé a padlón, amitől elöntötte a kétségbeesés. *Mi történhetett?* Mögötte a hálóban furcsa csattanás hallatszott az oltár felől. Rémületében azonnal rámarkolt egy csontkésre, azt szorongatva indult családja keresésére.

- Apa! Yuka! Merre vagytok?

A háló továbbra is üres volt, így az előszoba felé vette az irányt. Szívverése egyre gyorsult, ahogy haladt az ívelt hóplafon alatt. A hóplafon alatt, amire halszerű minták voltak mázolva. Vérrel.

A fentről az arcára csöpögő vért nem volt ideje észrevenni, ugyanis kintről az előszobába vezető bejárati lépcsőn dülöngélve támolygott be apja, vércsíkot húzva maga után a falon. *Megsebesült?*

- Menekülj, Uki!

Menekülni? Hova? Hisz a kijárat felől jön.

- Szaladj! Az öcséddel valami ni.... - mondatát nem fejezhette be, hátulról átdöfte egy szigony.

Vére lánya arcára spriccelt, aki fejhangú sikításban tört ki apja kivégzése láttán. Nanouk mögött Yuka kis teste jelent meg, egyik kezéből a földre ejtette a hatalmas csontszigonyt, másikkal Amka bálványát szorongatta. Uki sarkon fordult és sikítva rohant visszafelé, maga se tudta hova. Rémületében útközben a kést is elejthette, ugyanis mire zihálva befordult a hálóba, már nem találta magánál. Magánkívül, zokogva döntötte fel az oltárt, és apja csontcsákányával kezdte el szétverni mögötte a falat.

Yuka darabos léptekkel, kezében a bálvánnyal haladt a vércseppes folyosón nővére után. Lába előtt meglátta a csontkést, lehajolt érte.

Uki kapkodta a levegőt, miközben a csákánnyal teljes erejével csapkodta az oltár mögötti falat. A csattanások visszhangoztak az egész kunyhóban. Közben hátra-hátra tekintgetett és csak azt hajtogatta:

- Ez. Nem. Az. Öcsém. Nem. Lehet... Áááááá! - Yuka befordult mögötte a helyiségbe.

Uki eszelős rikoltással nyugtázta, ahogy végre sikerült rést ütnie a falba. Pusztá kézzel kezdte tovább bontani a hótéglákat. Sikítva nézett hátra.

Yuka görcsös mozdulatokkal lépdelt felé.

Uki körömmel kaparta a falat. *Akár a patkányok.*

A kaparás éles hangja betöltötte rettegő elméjét, de már látta az éjszakai égbolton játszadozó égi tűneményeket.

Ekkor Yuka a kést a combjába döfte. Uki sivítva fordult meg és akkora erővel rúgta arcon öccsét, hogy látni vélte, ahogy a feje megpördül a nyaka körül.

Kétségbeesetten ordítva kezdett el mászni a felszín felé, de Yuka harapása visszarántotta a földre. Az apró fogak eszeveszetten marcangolták Uki csupasz vádliját, aki sikogatva a mellette heverő csontcsákányért nyúlt.

Tompa reccsenés hallatszott, ahogy egy borzalmas ütéssel bezúzta a kis koponyát és a vér elöntötte a földön heverő szőrméket.

Yuka élettelen kezéből hangtalanul gurult ki Amka bálványja.

Uki feltápáskodott és üveges tekintettel indult meg az előszoba felé. Ahogy haladt, egy pillantást sem vetett öccse és apja holttestére.

Vérző lábait lassan bedugta egy háromrétegű kezeslábasába. Zilált hajára húzta a szőrmecsuklyát és csendben útnak indult a tenger mentén, hogy a legközelebbi léknél a gonosz bálványt a tengerbe vesse.

A vérvesztés miatt nem sikerült célba érnie, a nem messze élő Tuktuék másnap találtak rá teljesen kimerülten, a furcsa halfejű csontszobrot szorongatva.